

Notat

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg om afgivelse af indlæg i den præjudicielle sag ved EU-Domstolen C-379/20, B

Indledning

Østre Landsret har ved kendelse af 3. juli 2020 forelagt EU-Domstolen et præjudicielt spørgsmål om fortolkningen af stand still-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 til Associeringsaftalen mellem EU og Tyrkiet.

Spørgsmålet er stillet til brug for landsrettens behandling af en retssag, der er anlagt mod Udlændingenævnet. Sagen vedrører et afslag på familiesammenføring til en mindreårig tyrkisk statsborger i henhold til udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., sammenholdt med udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. Reglerne indebærer, at opholdstilladelse til et mindreårigt barn over 15 år som familiesammenført til en herboende forælder forudsætter, at ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, taler derfor.

Med spørgsmålet ønskes det oplyst, om 15-årskravet er i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80.

Sagens faktiske omstændigheder

Retssagen ved Østre Landsret vedrører et afslag til den mindreårige tyrkiske statsborger, [B], på at blive familiesammenført med sin far, [F], der også er tyrkisk statsborger. F blev den 13. oktober 2003 meddelt opholdstilladelse i Danmark og har siden den 2. december 2013 haft tidsubegrænset opholdstilladelse i Danmark.

F er som økonomisk aktiv tyrkisk statsborger med lovligt ophold i Danmark omfattet af anvendelsesområdet for Associeringsaftalen.

B er født i Tyrkiet den 5. august 1994 og boede fra 1994 til 2003 sammen med F i Tyrkiet. I 2003 rejste F til Danmark efter at være blevet skilt fra B's mor. Den 31. januar 2012 indgav B ansøgning til Udlændingestyrelsen om familiesammenføring i Danmark med F. Det fremgår af sagen, at B på ansøgningstidspunktet var ca. 17½ år, og at han boede hos sin farfar og sin mor i Tyrkiet, hvor han også havde to søskende. B havde forud for ansøgningen om familiesammenføring haft et kortere visumophold i Danmark i 2010.

Den 6. november 2012 meddelte Udlændingestyrelsen B afslag på ansøgningen om familiesammenføring. Afslaget var begrundet med, at der ikke var oplyst sådanne ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, som talte for at give B opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt. Da B på ansøgningstidspunktet var ca. 17½ år, var han ikke omfattet af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, hvorefter der alene meddeles opholdstilladelse til børn under 15 år. Den 5. januar 2017 blev afslaget påklaget til Udlændinge- og Integrationsministeriet, der den 30. januar 2017 videresendte klagen til

2. december 2020

Udlændinge- og Integrationsministeriet

EU-opholdskontoret
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sagsbehandler
Line Godrum

Sags nr. 2020 - 19283

Udlændingestyrelsen med anmodning om en vurdering af, om B havde ret til ophold på grundlag af Associeringsaftalen, som fortolket i EU-Domstolens praksis. Ved afgørelse af 5. juli 2017 meddelte Udlændingestyrelsen B, at styrelsen ikke fandt grundlag for at genoptage sagen.

Den 15. januar 2018 stadfæstede Udlændingenævnet Udlændingestyrelsens afgørelse om ikke at genoptage sagen. Udlændingenævnet lagde i afgørelsen bl.a. vægt på, at Udlændingestyrelsen allerede i den oprindelige afgørelse af 6. november 2012 havde foretaget en afvejning og en vurdering af, om der forelå ganske særlige grunde, der kunne tale for at meddele B opholdstilladelse i Danmark, og at B ikke i forbindelse med anmodningen om genoptagelse, eller klagen til Udlændingenævnet havde anført forhold, der kunne understøtte, at der forelå sådanne ganske særlige grunde, som ikke allerede var indgået i grundlaget for Udlændingestyrelsens afgørelse.

Den 5. januar 2017 lagde B sag an ved Københavns Byret. Sagen blev ved kendelse af 15. december 2017 henvist til behandling ved Østre Landsret, som den 30. juni 2020 har forelagt EU-Domstolen et præjudicielt spørgsmål.

Landsretten begrundet sin forelæggelse for EU-Domstolen med, at det er uklart, om artikel 13 i afgørelse nr. 1/80 er til hinder for en regel som den danske udlændingelovs § 9, stk. 1, nr. 2, der skal sammenholdes med udlændingelovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., og hvorefter familiesammenføring mellem en økonomisk aktiv tyrkisk statsborger, som opholder sig lovligt i den pågældende medlemsstat, og dennes barn, som er fyldt 15 år, forudsætter, at ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og hensynet til barnets tarv, taler derfor.

Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at landsretten navnlig er i tvivl om, efter hvilke kriterier det skal bedømmes, om et krav som 15-årskravet, der angives at have til formål at opnå en vellykket integration, er egnet til at opnå dette mål og ikke går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå formålet.

Regeringens interesse i sagen

Stand still-klausulen i artikel 13 i Associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 indebærer, at Tyrkiet og EU's medlemsstater *ikke* efter ikrafttrædelsen af afgørelse nr. 1/80 den 1. december 1980 må indføre nye begrænsninger vedrørende vilkårene for adgang til beskæftigelse for arbejdstagere og deres familiemedlemmer, som har opnået opholds- og arbejdstilladelse i en værtsstat efter værtsstatens nationale regler herom.

Det følger dog samtidig af EU-Domstolens praksis¹, at en ny begrænsning i stand still-klausulernes forstand *kan* være begrundet, *hvis* den pågældende nationale mere restriktive betingelse er begrundet i et *tvingende alment hensyn* og er *proportional*, dvs. at den er egnet til at sikre virkeliggørelsen af det forfulgte lovlige

¹ Genc-dommen (C-561/14, EU:C:2016:247), A-dommen (C-89/18, EU:C:2019:580) og Dogan-dommen (C-138/13, EU:C:2014:2066).

formål og ikke går videre end nødvendigt for at nå formålet. Domstolen har endvidere fastslået, at hensynet til at sikre en vellykket integration af udlændinge *kan* udgøre et tvingende alment hensyn.

Den gældende aldersgrænse på 15 år i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, blev indført ved lov nr. 427 af 9. juni 2004, hvorved den tidligere gældende aldersgrænse på 18 år blev nedsat.

Det er regeringens opfattelse, at 15-årskravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, der skal anvendes sammen med § 9 c, stk. 1, 1. pkt., er begrundet i et tvingende alment hensyn, og at det er egnet til at opnå dette mål, uden at det går videre end, hvad der er nødvendigt. Kravet vurderes derfor ikke at være i strid med stand still-klausulen i artikel 13 i afgørelse nr. 1/80.

Den danske regering vil på den baggrund afgive indlæg i sagen.

Der vil i indlægget blive argumenteret for, at 15-årskravet er begrundet i hensynet til at sikre en vellykket integration, som ifølge Domstolens faste praksis *kan* udgøre et *tvingendt alment hensyn*. Herudover vil regeringen argumentere for, at 15-årskravet er *egnet* til at varetage hensynet til en vellykket integration, idet det som udgangspunkt antages, at hensynet til en vellykket integration i Danmark vil blive fremmet, hvis et barn kommer til landet i en så tidlig alder som muligt, og dermed får så stor en del af sin opvækst, herunder skolegang og uddannelse, som muligt her i landet.

Endelig vil regeringen argumentere for, at 15-årskravet i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, sammenholdt med § 9 c, stk. 1, 1. pkt., *ikke går videre end nødvendigt* for at varetage det nævnte hensyn til at sikre barnets vellykkede integration. Navnlig er kravet ikke absolut, da der netop er mulighed for at meddele opholdstilladelse til børn over 15 år efter lovens § 9 c, stk. 1, 1. pkt., hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed og barnets tarv, taler derfor.